

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2020 r. Trybunał (szósta izba) odrzucił odwołanie jako oczywiście bezzasadne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige ondernemingsrechtbank Brussel (Belgia) w dniu 26 października 2020 r. – Q, R, S / United Airlines, Inc.

(Sprawa C-561/20)

(2021/C 128/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Nederlandstalige ondernemingsrechtbank Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Q, R, S

Strona pozwana: United Airlines, Inc.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1 lit. a) i art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽¹⁾, w rozumieniu nadanym im przez Trybunał, należy interpretować w ten sposób, że pasażerowi przysługuje prawo do odszkodowania pieniężnego od niewspólnotowego przewoźnika lotniczego, w sytuacji, gdy dotrze on do swojego miejsca docelowego z co najmniej trzygodzinnym opóźnieniem, które nastąpiło w trakcie ostatniego lotu, rozpoczynającego i kończącego się na terytorium państwa trzeciego, w trakcie którego nie miało miejsca międzylądowanie na terytorium państwa członkowskiego, a który odbył się w ramach ciągu lotów łączonych, rozpoczynającego się na lotnisku położonym na terytorium państwa członkowskiego, a które to loty były faktycznie obsługiwane przez niewspólnotowego przewoźnika lotniczego i wszystkie one były przedmiotem jednej rezerwacji dokonanej przez pasażera u wspólnotowego przewoźnika lotniczego, który jednak faktycznie nie obsługiwał tych lotów?
- 2) Czy w przypadku udzielenia na pierwsze pytanie odpowiedzi twierdzącej, rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, w rozumieniu nadanym mu w pytaniu pierwszym, narusza prawo międzynarodowe, a w szczególności zasadę całkowitej i wyłącznej suwerenności każdego państwa na jego terytorium i w przestrzeni powietrznej nad nim w ten sposób, że interpretacja ta powoduje, iż prawo Unii ma zastosowanie do sytuacji, która ma miejsce na terytorium państwa trzeciego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Den Haag, zittingsplaats Haarlem (Niderlandy) w dniu 2 listopada 2020 r. – F, A, G, H, I / Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-579/20)

(2021/C 128/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Den Haag, zittingsplaats Haarlem

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: F, A, G, H, I

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 zdanie wprowadzające i lit. c) dyrektywy w sprawie kwalifikowania⁽¹⁾ ma na celu zapewnienie ochrony wyłącznie w wyjątkowej sytuacji, w której masowa przemoc w ramach międzynarodowego lub wewnętrznego konfliktu zbrojnego osiągnęła poziom na tyle wysoki, że istnieją istotne podstawy, aby uznać, iż jeśli dana osoba wróci do omawianego państwa lub regionu, może narazić się na rzeczywiste ryzyko doznania krzywdy, o której mowa w przywołanej jednostce redakcyjnej tego przepisu ze względu na sam fakt przebywania na tym obszarze? Czy ta wyjątkowa sytuacja jest objęta zakresem znaczeniowym pojęcia „most extreme case of general violence” w rozumieniu wyroku w sprawie N.A. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu⁽²⁾?

W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwszą część pytania pierwszego:

- 2) Czy art. 15 zdanie wprowadzające i lit. c) dyrektywy w sprawie kwalifikowania należy interpretować w ten sposób, że również niższy poziom masowej przemocy, niż ten, o którym mowa w opisanej powyżej wyjątkowej sytuacji, w powiązaniu z indywidualnymi elementami właściwymi sytuacji osobistej wnioskodawcy, może oznaczać istnienie istotnych podstaw, aby uznać, że jeśli wnioskodawca wróci do omawianego państwa lub regionu, może narazić się na rzeczywiste ryzyko doznania krzywdy, o której mowa w przywołanej jednostce redakcyjnej tego przepisu?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie:

- 3) Czy w tym kontekście należy stosować ruchomą skalę wyróżniającą możliwe poziomy przemocy masowej i odpowiadające im poziomy okoliczności charakteryzujących indywidualną sytuację [wnioskodawcy]? Jakie elementy właściwe sytuacji osobistej i indywidualnej mogą być brane pod uwagę przy ocenie dokonywanej przez organ rozstrzygający i sąd krajowy?

W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

- 4) Czy wymogi art. 15 dyrektywy w sprawie kwalifikowania są spełnione, gdy wnioskodawcy, znajdującemu się w sytuacji przemocy masowej, której poziom jest niższy, niż ten o którym mowa w wyżej wymienionej sytuacji wyjątkowej, będącemu w stanie wykazać, że dana sytuacja dotyczy go konkretnie ze względu na (między innymi) występowanie okoliczności charakteryzujących jego sytuację osobistą, zostanie udzielona wyłącznie ochrona uzupełniająca na podstawie art. 15 zdanie wprowadzające lit. a) lub b) tej dyrektywy?

(1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, Dz.U. 2011, L 337, s. 9.

(2) ETPC, 17 lipca 2008 r., CE:ECHR:2008:0717JUDO02590407.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag,
zittingsplaats Amsterdam (Niderlandy) w dniu 24 listopada 2020 r. – E.K. / Staatssecretaris van
Justitie en Veiligheid**

(Sprawa C-624/20)

(2021/C 128/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.K..

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy określenie, czy prawo pobytu oparte na art. 20 TFUE ma jako takie charakter tymczasowy czy stały należy do kompetencji państw członkowskich, czy też powinno to zostać określone na poziomie prawa Unii?
- 2) Jeżeli należy dokonać wykładni na poziomie prawa Unii, to czy na gruncie stosowania dyrektywy 2003/109⁽¹⁾ istnieje [zatem] różnica pomiędzy poszczególnymi zależnymi prawami pobytu, które mogą przysługiwać obywatelom państw trzecich na mocy prawa Unii, takimi jak zależne prawo pobytu przyznawane członkowi rodziny obywatela Unii na mocy dyrektywy pobytowej i prawo pobytu oparte na art. 20 TFUE?